

763

L'avet

(ALDC, V, 1211. L'avet)

L'avet, arbre propi de les muntanyes del centre i el sud d'Europa (*Abies alba*), és conegut en una gran part del domini i en una altra, només per la seva fusta; darrerament l'arbre ha esdevingut familiar arreu pel costum recent d'adornar-ne les llars pel Nadal al costat del pessebre o, a voltes, com el seu substitut; prové del llat. vg. ABĒTEM (llat. cl. ABIĒTEM, amb reducció vocàlica com la de PARIĒTEM > PARĒTEM); var. *vet*, per afèresi, *davet* 141, potser de *pi d'avet*, i les sintagmàtiques *pi avet* 38 i *pi vet* 50, per una certa semblança amb el *pi* 120, 136, 163, 165, 166, 172 (< PĪNUS), que ha donat lloc a *pi verd* 66, homonimització de *pi vet*, i, per les tongades horitzontals de brancatge,

pi amb pisos 120, o, amb substitució del nucli, *arbre de pisos* 155, 156 (dit també de l'araucària); *arbre de neu* 145 al·ludeix a l'espai nevad on creix l'arbre.

Abeto és pres del cast., amb les var. *beta* 118 i [v]eto 185, i l'alg. *abete* 85, de l'it.

Sapí (var. *sepi* 146), der. del llat. SAPPĪNUS, compost probablement del gàl·lic *SAPPUS i del llat. PĪNUS 'pi', ha arribat modernament al ross. des del fr. *sapin*, com ho prova la var. *sapin* 5, 8, que hi trobem; tanmateix, tenim dubtes sobre el mall. *sapí*, documentat al s. XVII, que designa el *Pinus halepensis* (Noms de plantes, 2014).

Avet és l'únic mot normatiu des del DOrt, 1917.

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC

